

необхідно здійснити оцінку вірогідності банкрутства компанії із певним рівнем грошових коштів.

Аналітичний вигляд для такої ймовірності можна отримати лише в найпростіших випадках. Тому для моделювання руху грошових коштів страхової компанії доцільно використовувати методи імітаційного моделювання. Моделювання страхових подій за допомогою методу Монте-Карло надає можливість отримати емпіричний розподіл будь-яких важливих показників діяльності страхової компанії. Також використання методів імітаційного моделювання надає можливість адаптувати модель під конкретні умови діяльності страхової компанії на певному ринку. Так, при наданні послуг зі страхування життя доцільно враховувати демографічну структуру населення конкретного регіону, яка впливає на імовірнісні характеристики процесу страхових виплат. Це дозволяє підвищити надійність прогнозування результатів діяльності страхової компанії.

Список літератури:

1. Кларк С. Основы актуарной математики. – М.: «Общество актуариев», 2000;
2. Фалин Г.И. Математические основы теории страхования жизни и пенсионных схем. 3-е издание: М.,: АНКИЛ, 2007. – 304 с.;
3. Шоломицкий А.Г. Актуарная математика и теория риска. Конспект лекций. М. : ВШЭ, 2004.

СТРИГУЛЬ А.С., канд. екон. наук, доц. каф.ЕАтаО, НТУ «ХПІ»
ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-2343-4234>

ФІЛІНА О.В., студ., каф. ЕАтаО, НТУ «ХПІ»

ДІСКРИМІНАНТНІ МОДЕЛІ, ЯК ЕКСПРЕС ДІАГНОСТИКА РІВНЯ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Розглянуто теоретичне обґрунтування оцінки фінансової стійкості підприємства на засадах діагностики банкрутства, дослідження сучасних підходів до визначення поняття «фінансова стійкість» підприємства, огляд підходів до оцінки рівня фінансової стійкості та дослідження підходів до оцінки ймовірності банкрутства підприємства.

У кожного науковця свій підхід до визначення сутності фінансової стійкості. Так Крухмаль О.В. вважає, що фінансова стійкість передбачає здатність системи протистояти зовнішнім факторам впливу [1, С. 198], Цал-Цалко Ю.С. - це стан активів

підприємства, що гарантує йому достатню платоспроможність [2, С. 566], Ковальов А.І, Привалов В.П. дає визначення, що фінансова стійкість - фінансова незалежність підприємства, тобто здатність маневрувати власними коштами, достатня фінансова забезпеченість безперебійного процесу діяльності [3, С. 188], Павловська О.В., Фролова Т.О. дають визначення фінансова стійкості як відображення стабільного перевищення доходів над витратами, забезпечує вільне маневрування грошовими коштами підприємства та завдяки ефективному їх використанню сприяє безперервному процесу виробництва і реалізації продукції [4, С. 388, 5, С. 253]. Таким чином фінансова стійкість – це динамічне, комплексне, складне і багатогранне поняття, що потребує зваженого підходу до визначення напрямів її забезпечення.

Оцінку фінансового стану, складовою якого є оцінювання фінансової стійкості, можна провести на основі використання п'яти груп коефіцієнтів: фінансова стійкість, ліквідність підприємства, прибутковість підприємства, ділова активність та майновий стан. Але з огляду на те, що дискримінантні моделі діагностики банкрутства підприємства в своєму складі містять майже всі вище перелічені показники взаємозв'язані з урахуванням вагомості їх впливу, то для оперативного аналізу фінансової стійкості є доцільним їх застосовування.

Усі методи діагностики банкрутства поділяють на кількісні та якісні. В дослідженнях найбільш поширеними серед кількісних методів прогнозування банкрутства є зарубіжні та вітчизняні факторні моделі, де факторами виступають окремі показники фінансової діяльності підприємства[6].

Найвідомішими моделями прогнозування банкрутства на основі багатофакторного дискримінантного аналізу є тест на банкрутство Тамарі (1964), модель Альтмана (1968), модель Беєрмана (1976), система показників Бетге-Хуса-Ніхауса (1987), модель Краузе (1993). У країнах з розвиненою економікою нині широко застосовуються тести для оцінки ризику банкрутства. Найвідомішими є тести Альтмана, Конана і Гольдера, Лиса, Таффлера, Спрингейта, Бівера.

Дослідження довело, що використання моделей діагностики ймовірності банкрутства дає можливість за обмеженою кількістю показників отримати дані про фінансову стійкість підприємства та вчасно попередити загрозу стану.

Список літератури:

1. Крухмаль О.В. Антикризове управління в забезпеченні фінансової стійкості банківської системи / Крухмаль О.В., Коваленко В.В. // Монографія. Суми: УАБС НБУ, 2007. - 198с.;
2. Цал-Цалко Ю.С. Фінансовий аналіз. Підручник. / Ю.С. Цал-Цалко. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 566 с.;
3. Ковальов А.І., Аналіз фінансового стану підприємства. - 2 вид., Перабо., Доп. / А.І. Ковальов, В.П. Привалов. - М.: Центр економіки і маркетингу, 2002. - 188 с.;
4. Павловська О.В. Фінансовий аналіз: Навч.-метод. посіб. для самост.вивч. дисц./ О.В. Павловська, Н.М. Притуляк, Н.Ю. Невмержицька. – К.: КНЕУ, 2002. – 388 с.;
5. Фролова Т.О. Фінансовий аналіз: Навч.-метод. посіб. для самост. вивч. / Т.О. Фролова. К.: Вид-во Європ. ун-ту, 2005. – 253 с.;
6. Чібісова В.І. Методи оцінки і прогнозування банкрутства підприємств // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. 2012. Вип. 22 (2).

ШМАТЬКО Н.М., канд. екон. наук, доц., каф. МІПтаМЕВ, НТУ «ХПІ»

МИРОШНИК Т.О., студ., НТУ «ХПІ»

ОЦІНКА ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА ПРИ БІЗНЕС-ПЛАНУВАННІ

Інноваційний потенціал можна охарактеризувати як складову економічного потенціалу, яка містить систему ресурсів, здібностей та можливостей, які забезпечують здатність здійснювати інноваційну діяльність, впровадження досягнень НТП, розробку та реалізацію нововведень та підтримку інноваційного процесу, дають змогу перейти в якісно новий стан розвитку з метою досягнення конкурентоспроможності економіки. При цьому «все те, що веде до інноваційного розвитку, має інноваційний потенціал. Він ніби то стоїть на стику реальності, яка його характеризує, і майбутності, яка його визначає і в той же час визначається ним». Таким чином, для здійснення оцінки інноваційного потенціалу підприємства, існує необхідність врахування множини факторів (параметрів), які є базою для подальшого розрахунку оцінювального (інтегрального) показника [1]. З метою повної та достовірної інформації щодо об'єкта нашого дослідження, найбільш широко та повно оцінюють результати діяльності підприємства, а саме: фінансова стійкість, ліквідність, інноваційна активність та інноваційна забезпеченість. Тому, з метою оцінювання використання інновацій та діагностики реалізації інноваційного потенціалу підприємства, доцільно розглянути основні показники, які застосовують сучасні науковці. Опрацювавши матеріал, згрупуємо показники забезпечення